

## ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 3ης Απριλίου 2001

στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-95/00 και T-96/00, Tamara Zaur-Gora και Danielle Dubigh κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων<sup>(1)</sup>

(Υπάλληλοι — Διαγωνισμός — Υποψήφιοι που δεν έγιναν δεκτοί — Όριο ηλικίας — Αίτηση επανεξετάσεως — Προθεσμία υποβολής διοικητικής ενστάσεως — Παραδεκτό — Κατάχρηση εξουσίας — Δυσμενής διάκριση — Προσφυγή προδήλως αβασίμη)

(2001/C 227/37)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-95/00 και T-96/00, Tamara Zaur-Gora, επικουρικός υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Lodélinsart (Βέλγιο), Danielle Dubigh, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενες από τους J.-N. Louis και V. Peere, δικηγόρους, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: J. Currall και C. Berardis-Kayser), με αντικείμενο αίτηση ακυρώσεως των αποφάσεων της εξεταστικής επιτροπής του διαγωνισμού COM/C/2/99 να μην κάνει δεκτές τις προσφεύγουσες στον εν λόγω διαγωνισμό, το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα), συγκείμενο από τους J. Azizi, πρόεδρο, και τους K. Lenaerts και M. Jaeger, δικαστές· γραμματέας: H. Jung, εξέδωσε στις 3 Απριλίου 2001 διάταξη με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Κρίνει παραδεκτές τις προσφυγές.
- 2) Απορρίπτει τις προσφυγές ως προδήλως αβασίμες.
- 3) Κάθε διάδικος θα φέρει τα δικαστικά του έξοδα, περιλαμβανομένων των δικαστικών εξόδων σχετικά με την προβολή των ενστάσεων απαραδέκτου.

(1) EE C 163 της 10.6.2000 και C 176 της 24.6.2000.

Προσφυγή του Claude Willeme κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 20 Απριλίου 2001

(Υπόθεση T-89/01)

(2001/C 227/38)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Ο Claude Willeme, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενος από τους Georges Vandersanden και Laure Levi, avocats, άσκησε στις 20 Απριλίου 2001 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την από 19 Ιουνίου 2000 απόφαση της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής (ΑΔΑ) κοινοποιηθείσας στις 26 Ιουνίου 2000, περί επιβολής στον προσφεύγοντα από 1ης Ιουλίου 2000 της ποινής του υποβιβασμού από τον βαθμό Α 3/3 στον βαθμό Α 6/6, που προβλέπει το άρθρο 86, παράγραφος 2, στοιχείο ε', του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως και, καθό μέρος είναι αναγκαίο, να ακυρώσει τη σιωπηρή απόφαση περί απορρίψεως της από 11 Σεπτεμβρίου 2000 υποβληθείσας διοικητικής ενστάσεως·
- να υποχρεώσει την καθής να καταβάλει το ποσό των 50 000 ευρώ ως αποζημίωση για τη ζημία που προκλήθηκε από την εν λόγω απόφαση, ποσό το οποίο καθορίζεται ex aequo et bono και προσωρινώς·
- να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

## Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Κατά του προσφεύγοντος κινήθηκε πειθαρχική διαδικασία όταν η διοίκηση του καθού θεσμικού οργάνου πληροφορήθηκε ότι η σύζυγος του προσφεύγοντος είχε τύχει συμβάσεως εργασίας με επιχείρηση συμβεβλημένη με την Επιτροπή και ότι αυτή, παρότι εργάστηκε μόνο δύο εβδομάδες, ελάμβανε εντούτοις αμοιβή επί έξι μήνες.

Στο πλαίσιο της πειθαρχικής διαδικασίας, η ΑΔΑ αποφάσισε να θέσει τον προσφεύγοντα σε αργία. Η απόφαση αυτή ακυρώθηκε στη συνέχεια από το Πρωτοδικείο. Μετά την έκδοση της ακυρωτικής δικαστικής αποφάσεως η ΑΔΑ τερμάτισε την πειθαρχική διαδικασία με την επιβολή της ποινής του υποβιβασμού του προσφεύγοντος από τον βαθμό Α 3 στον βαθμό Α 6, επιτεινοντας έτσι την ποινή σε σχέση με αυτή που είχε προτείνει το πειθαρχικό συμβούλιο. Η παρούσα προσφυγή στρέφεται κατά της αποφάσεως αυτής.

Προς στήριξη των αιτημάτων του ακυρώσεως, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η καθής παρέβη την υποχρέωσή της προς απόδειξη — το βάρος της οποίας φέρει — του υποστατού των αιτιάσεων. Ομοίως, αγνόησε το τεκμήριο αθωότητας. Υποστηρίζει ότι η σύμβαση εργασίας της συζύγου του ήταν απολύτως νόμιμη και ότι δεν υπήρχε σχέση μεταξύ των καθηκόντων του προσφεύγοντος και της συνάψεως συμβάσεως εργασίας της συζύγου του. Εξάλλου, επικαλείται, μεταξύ άλλων, προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας, πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως και το δυσανάλογο χαρακτήρα της επιβληθείσας ποινής.

Τέλος, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η ΑΔΑ ευθύνεται για τις ζημίες που υπέστη από τις προβαλλόμενες παρανομίες.